

רוחות מלחמה- פרוץ מלחמת העולם השנייה

בחודש מאי 1940 שלח הימלר מזכר להיטלר "רעיונות אחדים על הטיפול בבעלי אזרחות זרה".

פרד באותו זמן צהלה הופנהיים על ניצחונות הוורמכט (הצבא הרגיל) יחד עם גרמניה כולה. התושבים הלא יהודים התגאו בכך שאיש אינו יכול לצבאם המפואר והבלתי מנוצח, וכתוצאה מכך נעשו יותר ויותר תוקפניים נגדנו. אבנים הושלכו לעברנו, ולא פעם גם נפגענו. זכור לי במיוחד אירוע אחד: הלכתי ברחוב, ועגלה רתומה לסוסים חלפה לידי. האיכר שעל העגלה, איש כבן 45, הצליף בי - ילד בן עשר - בשוט שבידו, וצעק לעברי "לך הביתה לפלשתינה, יהודי ארור!" - אילו רק יכולתי...

ביום שבו החלה המלחמה גורשו היהודים שגרו באזור הגבול עם צרפת לתוך גרמניה פנימה. דוד מוריץ, אחיו של אבא, אשתו אלמה ובתם אינגריד בת השלוש באו לגור איתנו בקירכשטרסה. עד כמה שזכור לי, גרנו כולנו יחד באותו חדר. למבוגרים היו בוודאי דאגות באותם ימים, הם התלחשו ביניהם, ולא פעם נדרשנו לעזוב את החדר - היתה להם סיבה טובה להיות מפוחדים עד מוות ולדאוג. עוד בינואר 1939 אמר היטלר: "אנו נשמיד את היהודים. הפעם לא ניתן להם להתחמק ממה שהם עשו בנובמבר 1918".

שבוע לאחר מכן נאם היטלר ברייכסטג, ואמר:

במרוצת חיי הייתי לעתים קרובות נביא ולרוב לעגו לי. בימי מאבקי לשלטון היה זה בראש ובראשונה העם היהודי שקיבל את נבואותי בהתפרצויות צחוק, כאשר אמרתי שיום אחד אקבל על עצמי את הנהגת המדינה והעם הגרמני, ואז אפתור, בין היתר, גם את הבעיה היהודית.

סבורני שגלי צחוק אלה של היהדות כבר נחנקו בינתיים בגרום.

היום ארצה שוב להתנבא: אם יעלה בידי יהדות הממון הבין-לאומית באירופה ומחוצה לה לדרדר את העמים, פעם נוספת, למלחמה עולמית - אזי לא תהיה התוצאה בולשביזציה של העולם ועמה ניצחון היהדות, אלא השמדת הגזע היהודי באירופה...*

הדברים נאמרו שמונה חודשים לפני פרוץ המלחמה, ואנו היינו לכודים בגרמניה. אכן, היינו לכודים בגרמניה - היציאה ממנה היתה אפשרית, אבל רק לארצות נייטרליות, ובתנאי שהיו ברשות היוצאים אשרה, קשרים וכמובן - כסף. לנו לא היה דבר מכל אלה.

מנחם מאיר ופרדריק ריימס, "האם העצים פורחים אצלכם?". יד ושם, ירושלים 2000. עמודים 44-45

* נאומו של היטלר, 30 בינואר 1939, השואה בתיעוד, ירושלים תשל"ח, עמ' 110.

